

і в сучасних науках, де його логічні принципи залишаються важливими для розвитку розумової діяльності та наукового методу.

Література:

1. Терентьева Л. Тематичний аналіз силогістики Аристотеля. *Філософська думка*. 2012. № 2. С. 70–83. URL: <https://is.gd/z3C9Dt>
2. Аристотель. *Метафізика* / пер. з давньогрец., передмова і прим. О. А. Юдіна. Харків : Фоліо, 2020. 300 с. URL: <https://chtyvo.org.ua/authors/Aristotle/Metafizyka/>

DOI <https://doi.org/10.36059/978-966-397-405-7-66>

ОСОБЛИВОСТІ ІНТЕРПРЕТАЦІЇ КЛАСИЧНОГО МЮЗИКЛОВОГО РЕПЕРТУАРУ У ВИКОНАВСЬКІЙ ВОКАЛЬНІЙ ДЖАЗОВІЙ ТРАДИЦІЇ

Архіпова Н. Є.

*здобувачка першого року третього (освітньо-наукового) рівня
вищої освіти,
старший викладач кафедри музичного мистецтва та звукорежисури
Міжнародний гуманітарний університет
м. Одеса, Україна*

Кравець Н. В.

*старший викладач кафедри музичного мистецтва і звукорежисури
Міжнародний гуманітарний університет
м. Одеса, Україна*

Американський класичний мюзикл та джаз мають багату історію з безліччю зв'язків. Джаз значною мірою вплинув на музичний театр: багато класичних американських мюзиклів містять різноманітні елементи джазової стилістики та традицій виконання. Але і джаз так само черпав натхнення у музичному театрі, інтегруючи у свій репертуар популярні мелодії з шоу та театральних вистав.

Річард Роджерс, Оскар Хаммерстайн II, Леонард Бернстайн, Стивен Сондхейм, Френк Лоссер, Коул Портер, Джордж Гершвін, – імена цих та інших відомих композиторів, написані ними музичні твори із всевітньо відомої скарбниці у жанрі американського мюзиклу, знайшли своє друге втілення у творчості відомих джазових музикантів всього світу. Навіть

сучасні джазові виконавці і аранжувальники із завзятістю продовжують звертатись до цього класичного матеріалу, інтегруя його у сучасне звучання, надаючи цім творам нове обличчя.

Перша суттєва відмінність, яка відрізняє виконання твору у репертуарі джазового виконавця від інтерпретації того ж твору в традиції музичного театру, а саме мюзиклу, присутня в тому, що джазові виконавці обирають твір як основу для імпровізації і часто переосмислюють його ритмічну, мелодійну, гармонічну структури. Тоді як у виконанні того ж самого твору в межах мюзиклової стилістики основна увага приділяється досконалії інтерпретації написаної музики. Також слід привернути увагу на те, що виконавець у даному випадку фокусується на характері персонажу, приділяючи особливу увагу розповіді історії та емоційному наповненню у конкретному театральному контексті. Тоді як джазовий виконавець орієнтується на власне сприйняття образів твору та втілює їх за допомогою особистого виконавського комплексу засобів виразності.

З боку використання вокальної техніки також вочевидь суттєві відмінності. Класичні джазові співаки, а також більшість сучасних співаків, які дотримуються класичних джазових виконавських канонів, використовують стиль співу “crooning”, що у перекладі з англійської означає “наспівування”. У музичному словнику Віллі Апеля вказано: “Crooning – a style of singing softly and sentimentally, with sliding and moaning effects, that was introduced about 1930 by popular American radio singers” («Крунінг – стиль тихого та сентиментального співу з ефектами ковзання та стогону, який був представлений приблизно в 1930 році популярними американськими радіоспіваками») [1, с. 213]. Цей стиль співу був обумовлений появою звукопідсилювальної апаратури та використанню мікрофона.

Формування традицій співу у мюзиклі має за основу три види вокальної техніки: белт (англ. – belt), леджит (англ. – legit), а також різноманітні мовленнєві та мелодекламаційні прийоми. За своєю природою вони відрізняються від “crooning” навіть на рівні звуковидобування і режиму роботи голосового апарату.

У якості прикладів для порівняння запропонуємо наступні твори у різних виконавських версіях – у виконанні акторів мюзиклу та джазових вокалістів:

1. "If I were a bell" (“Якби я була дзвіночком”), композиція Франка Лоссера з мюзиклу “Guys and Dolls” (“Хлопці та ляльки”), 1950 р.

а) У виконанні актриси музичного театру Кетрін Штромайер (Katherine Strohmaier) [див. <https://www.youtube.com/watch?v=FM38mP9smtk>].

б) У виконанні джазової вокалістки Тирни Саттон (Tierney Sutton) [див. <https://www.youtube.com/watch?v=HVwS9tenmWA>].

2. "I Get a Kick Out of You" (“Я у захваті від тебе”), композиція Коула Портера з мюзиклу “Anything goes” (“Все минає”), 1934 р.

а) У виконанні актриси музичного театру Саттон Фостер (Sutton Foster) [див. <https://www.youtube.com/watch?v=l0wctMwqGVg>].

б) У виконанні джазової вокалістки Елли Фіцджеральд (Ella Fitzgerald) [див. <https://www.youtube.com/watch?v=LuJ1i1jbfU4>].

Література:

1. Apel W. Dictionary of Music. Second edition. New York, E. P. Dutton, 1974. 935 p.

DOI <https://doi.org/10.36059/978-966-397-405-7-67>

ІНСТИТУЦІОНАЛЬНА СПРОМОЖНІСТЬ ГРОМАДЯНСЬКОГО СУСПІЛЬСТВА ТА ОСОБЛИВОСТІ ВЗАЄМОДІЇ З ДЕРЖАВОЮ

Баштанник О. В.

кандидат політичних наук, доцент,

доцент кафедри історії та політичної теорії

Національний технічний університет “Дніпровська політехніка”

м. Дніпро, Україна

Важливим елементом політичної системи, стосовно якого може бути реалізований аналіз його інституціональної спроможності, є інститути громадянського суспільства. Попри суттєвий прогрес, який останніми роками спостерігається в розвитку цього інституту в нашій країні, все ще залишаються аспекти, які потребують вдосконалення. Наприклад, Н. Самолук серед проблем розвитку соціального діалогу в Україні відзначає “відсутність дієвих недержавних організацій, спроможних представляти інтереси сторін соціального діалогу” [7, с. 112]. В цілому, характеризуючи особливості інституціональної спроможності цього елемента політичної системи, є дослідники, які пропонують розуміти її як “результат взаємодії громадських об’єднань та держави, який проявляється у здатності громадських інститутів виконувати покладені на них функції (надавати соціальні послуги) у визначених державою нормативних рамках” [5, с. 112], втім, такий підхід видається нам некоректним.

Зрозуміло, що взаємодія між організація-ми держави та громадянським суспільством може бути реалізована в різному форматі, і, наприклад, А. Леухіна виокремлює декілька “форм взаємодії між державними інститутами та організаціями громадян і їх характеристики: ворожість, ігнорування, приборкування, використання, співпраця” [4].